

Så sent som i dag har vi jo hørt fru Mette Frederiksen fremstille uligelønsproblematikken, som om vi vil få den løst, hvis vi får lavet nogle lønstatistikker. Der må jeg sige, at det tror jeg ikke på, for størstedelen af de lønligheder, vi har, skyldes i høj grad det kønsopdelte arbejdsmarked. Det er ganske rigtigt, at der er nogle uforklarlige lønforskelle bl.a. blandt funktionærer, hvor der er 6 pct., som man ikke kan forklare hvad skyldes.

Det kan man måske få noget fokus på ved at offentliggøre nogle lønstatistikker, men det løser på ingen måde problemet. Det at få et mere lige arbejdsmarked, hvor vi blander os i hinandens typiske valg af fagområder, er en lang og sej indsats, hvor man skal starte i folkeskolen med hensyn til vejledning om, hvilken ungdomsuddannelse de unge skal tage, vejlede nogle flere piger om, at de måske kunne prøve at gå på teknisk skole i stedet for at gå i gymnasiet osv. Derefter skal der også være en ordentlig erhvervsvejledning i gymnasiet, så man motiverer kvinderne til at gå ind i nogle typisk mere mandsdominerede videregående uddannelser.

Det tager da selvfølgelig lang tid og mange år, inden vi kan se resultatet af det, men det er jo den eneste måde at gøre det på.

Mænd er åbenbart bedre end kvinder til at forhandle løn hjem. Det må vi simpelt hen se i øjnene. Vi kan jo altid drage den her frem med ufaglærte f.eks.: Hvorfor skal skraldemænd have mere end rengøringskoner, der i den grad slider og slæber? Det må jo simpelt hen være, fordi de er bedre til at banke i bordet.

Det er igen det her med, om vi så ikke kunne prøve at udvikle nogle redskaber i forhold til kvinderne, så man er mere opmærksom på, hvad man skal gøre i en forhandlingssituation. Det samme gælder med hensyn til funktionærkvinderne. Det her med vejledning og pjecer og konferencer lyder blødt, men meget drejer sig jo om at få fokus rettet hen imod et bestemt problemområde, så man faktisk tænker over, hvad det nu lige er, vi kan gøre – og ikke bare fra den enkelte persons side, men når alle begynder at få fokus på det samme område, så plejer der jo at ske noget. Derfor må jeg igen sige, at jeg tror, det virker, når vi starter i den bløde afdeling, at få rettet fokus ind på nogle bestemte områder.

Så kan jeg ikke lade være at sige, når fru Mette Frederiksen bliver ved med at hive den her SP-ordning op af mølposen, at i sin tid, da den ordning blev lavet, så den præcis ligesådan ud, som den gør i dag. Der var ikke noget kønsper-

spektiv ved den. Det kom først, da Enhedslisten og SF lavede en større aftale med Socialdemokratiet, så pressede de på, for at man lavede en omfordeling af midlerne. Det må man jo rose de to partier for, men jeg synes ikke, man skal bryste sig af, at det er en blomst, der har groet i den socialdemokratiske have.

Jeg må sige, at det samme lidt gælder den diskussion – nu skal jeg ikke genåbne den – om at give fædrene nogle flere rettigheder. Det er da ganske rigtigt, at den her regering har fjernet 2 uger, og så kan man så spørge: Hvor offensivt var det så med de 4 uger før? Nu går man så langt videre i den vedtagelse, som blev fremsat i den tidlige debat.

Det er så igen et trosspørgsmål. Jeg mener, at man har masser af rettigheder som mænd, men der er nogle barrierer, vi skal have fjernet i forhold til det, at det bliver acceptabelt og normalt, at mænd tager barselorlov. Jeg tror ikke, at vi gør det ved at reservere noget af orloven til mænd. Men jeg tror faktisk, vi gør det ved at lave noget kampagnelignende i forhold til arbejdspladserne om, at de skal acceptere, når der kommer nogle mænd og beder om orlov.

Så skal vi prøve at finde ud af, hvad det er for nogle holdninger, der ligger til grund. Er det myter, når vi hører om smeden, der bliver til grin, når han beder om at få barselorlov? Er det virkelig rigtigt? Så må vi jo prøve at holdningsbearbejde. Det må jeg sige at jeg tror er langt mere effektivt. Men igen, det lyder blødt, for det er noget med nogle konferencer, nogle pjecer og alt det, som fru Anne Grete Holmsgaard nævnte.

Igen vil jeg sige til fru Anne Grete Holmsgaard, som jeg synes kom ind på mange vigtige områder: Jeg er også utålmodig, når vi taler om kvinder i forskning. Jeg er også enig i, at vi kender mange af barriererne, men jeg synes ikke, man skal forklejne værdien af, at vi nedsetter en tænketank, for hvordan flytter vi så de barrierer? Det vil jeg godt have nogle bud på.

Det kan da godt være, at vi skal genoplive noget, der minder om FREJA, men jeg vil godt have nogle kvalificerede menneskers idé om det, inden vi sætter det i søen. Derfor er det meningen, at konferencen skal være startskuddet, hvor alle de gode ideer bliver kastet på bordet, og tænketanken skal arbejde videre med det, og så kommer der nogle resultater.

Kl. 16.45

Jeg vil gerne medgive, at det går langsomt, og inden den konference har været afholdt, inden